

være lagt i den særegne Ret, der er indbrømt med Halvdelen, svækkes endnu mere ved, at denne Halvdeel ikke vælger den større Halvdeel, men kun den mindre Halvdeel, og da nu Vigningscommissionen dannes efter samme Grundsaetninger, saa vil ogsaa her det samme Forhold vise sig. Lad os antage, at Vigningscommissionen bestaaer af 3 eller 5 Medlemmer, — i de smaa Kjøbstæder er dette i Almindelighed Tilfaeldet — saa vælges ved almindelige Valg 2 af 3 eller 3 af 5, det vil sige, den større Halvdeel og den udfordrede Halvdeel af Vælgerne vælger saa her det mindre Tal.

Jeg troer altsaa, at Lovudkastet har opgivet enhver virkelig Garanti for de høiest Besatte i et Forhold, hvor denne Garanti ikke burde opgives, og jeg troer, at Lovudkastet istedetfor en virkelig Garanti har sat et Skin, som helst ikke burde være tilstede. Jeg troer derfor, — naturligviis vil jeg stemme for Sagens Overgang til anden Behandling, — at der er den største Opfordring for Thinget, at lade det undergaae en alvorlig Behandling og, forsaavidt der bliver nedsat et Udvalg, at give Forslaget en Skikkelse, hvori det kan svare til sin Hensigt og blive heldbringende for Kjøbstæderne.

B. Christensen: Ja, det var en streng Indledning, hvormed dette Lovforslag er blevet modtaget her i Landstinget. Jeg troer imidlertid, at denne strenge Dom, den sidste Taler har fældet saavel over Lovudkastet som over den høitagtede Minister i hans Egenstaaelse af Proponent, ikke vil vise sig grundet for en nærmere og uheldigt Betragtning. Jeg vil oprigtig sige, jeg troer, at man kan forklare sig den haarde og eenfaldige Dom, vi nys hørte, maastee netop af hvad den samme ærede Taler yttrede om, at den ærede Minister havde levet og var bleven forfaren i Communerforhold, medens vi dog vide, at det ingenlunde er Tilfaeldet med den ærede Taler. Det forekommer mig særdeles besynderligt, navnlig i den Mund at høre udtale en bitter Dom om en formeentlig uduist Bøielighed. Jeg vidste ikke rettere, end at en constitutionel Minister ligeoverfor Folkets Repræsentation saagodtsom altid — idetmindste

til nogen Grad — maa have noget af denne Egenstaaelse, og det forekommer mig, at man uden megen Besvær maatte kunne erkjende, hvor særdeles megen Indflydelse, endog paa den Ministers personlige Opfattelse, der har indbragt Loven, det maatte have, at da han første Gang indbragte den, stod han som Medlem af Repræsentationen ligeoverfor et Ministerium, om hvilket han ialfald senere vidste, at det vanskeligt vilde kunne bringes til at gaae saavidt, som det maastee var hans egen indre Tanke, at der kunde gaaes. Jeg troer, at det ligger i Forholdenes Natur, at en Minister ikke altså stærkt maa holde paa sit eget Forslag, naar det ikke kan nægtes, at de Forandringer, der forlanges deri, ere gjorte i Frihedens, i det almeengyldige Principets Retning. For mig vil det være afgjørende ved Loven, at den, saaledes som vi have modtaget den fra det andet Thing, mere nærmer sig det Princip, jeg efter min Erfaring og min Overbeviisning anseer for det rette, end noget som helst tidligere og navnlig end det tidligere af selve Ministeren som Medlem af Repræsentationen indbragte. Jeg maa nemlig tilstaae, at jeg troer med fuld Overbeviisning — og det er et Spørgsmaal, hvormed vi have høstet i ligesaa mange Aar, som vi have haft Friheden — jeg troer med fuld Overbeviisning, at det er en særdeles stor Vildfarelse, at den Forskjel og al den fortrinlige Berettigelse man søger at ville gjøre gjældende med Hensyn til den større Besiddelse i Staten som i Communen. Jeg troer, at det er en Vildfarelse, naar man antager, at de, som kun hde Lidet og ovenikjøbet i Penge, skulde have mindre Interesse og maae præsumeres at være Mænd, der søle Mindre for Communen og ere mere tilbude i deres Anskuelse end den, der fra Formuens Standpunkt er lykkeligere stillet. Jeg troer ikke, man er berettiget, og jeg troer, at det er farligt at gaae ud fra som noget Bitterligt, at den mindre Formuende skulde være mere tilbude, mere egenlystigt, i alt Fald mere tilbøieligt til at tage Hensyn i sine Valg og i sin Handlemaade end den mere Bemidlede, og jeg tilstaaer, at jeg troer, naar vi ville undersøge det — og Enhver vil være mere eller mindre istand til i sin Erfaring at hente Exempler — er det ikke hos de mere Bemidlede, man finder den største Uaf-